

SEZGİN KAYMAZ • Deccal'ın Hatırı

SEZGİN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalıştı. Romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!..* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Canına Yapışım* (2008), *Kün* (2013). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

İletişim Yayınları 1959 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 293

ISBN-13: 978-975-05-1427-2

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ
Sevinç Kuşları-1
**Deccal'in
Hatırı**

Mavi gözlülerin güzeline...
Selçuk Abi'ye...

*Aşk ırmağının suçu yok;
Bizim maşrapamız küçük...*

MEVLÂNÂ

An gelir, her şey kabul edilebilir görünmeye başlar gözüne. Doğru yolu bulmak denir buna.

Sen buna yoldan çıkmak dersin.

Aşkta da kumarda da kaybedersin an gelir. Belki de şanstır bu. Sen kendine şanssız dersin.

Ayık kişi yoktur âlemde. Kimi işrette küfeliktir, kimi zikrette. Edep, buna “Eyvallah!” diyebilmektir.

Sen tutar, “Edep yahu!” dersin.

Yahudi havradan havraya, Hıristiyan pazardan pazara, Müslüman namazdan namaza hatırlar Allah'ı.

Ayıptır!

Sen buna din dersin.

Her masum günaha koşar. İmandır bu.

Sen buna küfür dersin.

Nadiren âşığa kısmet olur mâşuk. Canlar huzura atılır karşılıklı. Sen buna ne dersin?

Milyarlarca varlıkta oynar milyarlarca ruh. Aslen aslı kadar tektir.

Sen buna çok dersin.

Her şey sen olur ve her şeyden öte ne varsa gene sen.

Sen buna “BEN” dersin.

Öncekiler yapar, sonrakiler yıkar.

Çökmemiş tavan kalmaz yeryüzünde; kuytusunda define aranmamış temel kalmaz.

Mezarlıklar şehirlerin ortasına yürür.

Sabahın ışıkları yürek gibi titrer.

Şehrin ral sesi kafaların içine taşınır.

Dogmalar sarsılır, vakur başlar yere gelir, tabular yıkılır, göz göz olur duvar gibi önyargılar.

Bu hayattır.

Sen buna roman dersin.

*Madem ki tıpkı güneşe benziyorum,
Çekmeliyim elimi eteğimi üzerinden ferah, mâmur yerlerin
Madem ki güneşe benziyorum tıpkı,
Doğmalıyım üstüne harâbelerin...*

MEVLÂNÂ

Babası; “Ciddi bir araştırsak Lokman Hekime varır bizim soyumuz,” derdi.

Atadan babadan sülaleden geliyordu Veysel İnan’ın doktorluğu. Saraylılar gibi tahtı göbekten göbeğe aktarırsan sonunda doğal olarak sosyete doktoru olmuş buluyordun kendini. Veysel gibi.

Biraz tuhaf bir doktordu, çünkü tuhaf bir adamdı. Ya her gün bir önceki güne “Amma da cahilmişiz meğer,” diye aşağılayarak bakan modern tıbbın takriben bin sene kadar gerisinden gelirdi, ya da “Yok canım, bilim ne kadar ilerlese de kafa nakli yapılmaz artık,” diyen skolastik tıbbın bin sene ilerisinden. Hem sevilir hem sevilmezdi. Hem ayağının tozuna yüz sürmek için köşe bucak kovalanır, hem aman bulaşmasın diye fellik fellik kaçılırdı. Binaenaleyh, bir yere kadar tıp dünyasının Allah’tan korkmasa secde edeceği, bir yere kadar bir açığını yakalasa betona dübelleyeceği bir doktordu.

Ama öyle böyle bir doktor değil.

Kalp mütehasısı...

Kalp damar cerrahı...

Genel cerrah...

Transplantasyon mütehasısı... Bilhassa da kalp... Çünkü hem kalp damar cerrahıydı, hem kalp mütehasısı, hem de 1961’den

1971'e kadar Cape Town Üniversitesi'nde Christian Barnard'ın önce asistanı sonra da sağ kolu olarak çalışan Talât İnan'dan, öz babasından tedrisat almış bir organ nakli mütehassısı...

İlaveten; nöroloji mütehassısı...

İlaveten Patolojist, ki sonradan patolog denilecekti...

İlaveten Sitolojist... Ama buna yanlış anlaşılır, dilden dile, kuktan kulağa gide gele psikolog denmeye başlanır kaygısıyla asla sitolog denmeyecekti... Asla.

Ve Veysel, elinin erdiği, gücünün yettiği her tıp dalında ihtisaslaşmak gerektiğine ihlâs ile inanan ve fakat deliliği reddeden bir acayip adam olarak; psikiyatrinin bir tıp dalı olduğunu zinhar reddedecek, onu branştan, psikiyatristleri de adamdan saymayacaktı... Katiyen.

Şöyle ki, akıl denen nane, toplum denen ucubenin dayattığı kabul, icap, algı, standart ve kanaat deryasından başka bir bok değildi buna sorarsan. Akıllı insan denen salak ise o deryanın boy vermeye bile değmeyen sığılıklarında beline düğümlediği balkabağı yardımıyla ürkek ürkek çimen adam.

Âdetiydi; “Ne lan bu denizin hâli? Hastane çorbası gibi deniz mi olur lan? Sikerim lan!” deyip de çalkulaç açılmaya kalkan her dahiye “deli” olarak etiketlerdi hazreti tıp. Haa, hakkını yemeyelim; ama rezil rüsva olmamak için, ama yarın öbür gün herifin dediği doğru çıkıp da karadınli karadonlu damgası yememek için, ama aklına yattığı için, kıyıdaki şabalaklara bağır bağır “Bak ne buldum,” diyerek müjde veren dahilere “dahi” derdi mecburen. Tıbbaya göre, misal; atom bombasını icat eden Einstein dahi, icat edemeyip ve fakat Hiroşima ve Nagazaki üzerinde başarıyla tatbik eden Truman akıllı oluyordu. Gülerdi Veysel, gülerdi.

Psikiyatriymiş...

Hadi lan!

“Oğlum, o kadar ihtisas yaptın, nörolojin de tamam, bari psikiyatri de al ki bir işe yarasın.”

“Psikiyatri mi? O ne baba?”

“Ukalâlık etme lan! Hayvan. Sapık hayvan.”

Heh heh... Gülerdi işte böyle. Ona göre, akıl dedikleri zamazingo, sonsuz boyutlu mekânsızlık evrenine gerilmiş dümdüz bir ça-

maşır ipi, akıllı dedikleri hıyar ise o ipe mandallanmaya razı gelen kırmızı dondu. Tabii dahi de işin gerçeğine o ipten uzak duracak kadar akli eren er kişi oluyordu kaçınılmaz olarak.

Soru bir: Tıp kime “normal” derdi?

Kendi gibi ipe dizilip gidene.

Ve soru iki: Kim “anormal”dı tıbbâ göre?

İpin dışında uçuşan kaçışan.

Arkadaşların dahi dediği ipe hiç yaklaşmadığı, deli dediği de hiç ipe sapa gelmediğine, hattâ ipteki kırmızı donlara hareket çektiğine göre, psikiyatri ne bilecekti dışarıdaki anormallerden hangisi deli hangisi dahi? 1540'ta Kopernik deliydi bunlara sorsan, 1933'te Hitler dahi.

Amaan... Anormal deyip geçeceklerdi işte.

“Şimdi ne ihtisası yapıyorsun lan?”

“Bakıyorum. İllâ bir şey almak zorunda mıyım? Vitrin gezmek yasak mı?”

“Aklımı başına topla manyak! Gel bak, yarın kalp nakli yapacağım; asistanım ol.”

“Geliriz.”

“Hayrola? Normale mi döndün ne? Şaşırtıyorsun vallahi beni.”

“Ayıp ettin babacık. Çağırdın da gelmedik mi?”

Halbuki çağırıldığı için gitmiyordu. Aklına takılan bir şey vardı; uzaktan uzağa akıl yürütmektense sahaya inip olayın içinde debelenerek düşünmek istiyordu.

Öyle de yapacaktı.

Yaptı nitekim.

Babasının asistanı olarak nakil ameliyatına girdi, baktı, gördü, kesti, biçti, soktu, çıkardı, dikti, yoğun bakım hemşireliği yapıp hastanın altını temizledi, bezledi, gözlemledi, başında anasından daha fazla nöbet tuttu, kalbi durduğunda müdahalesini yaptı, öldüğünde gözlerini kapattı, hastanın anasına “Sizin oğlan sizlere ömür,” dedi, kendi babasına “Ben zaten bu işten bi bok çıkmayacağımı biliyodum,” deyip iyi bir zılgıt yedi ve dem o dem, ihtisas sertifikası koleksiyonunu çekmecede unutup o âna kadar yalnızca yakın çevresinin ve elbette babasının indinde deli bir dahi iken o andan itibaren bilcümle tıp dünyasının hem delisi hem dahisi oldu.

Böyle bir doktordu.

O gün o ameliyata girmemiş olsa, o takılıp durduğu meseleye de o kadar takılmayacak ve ne Zila'nın tekkesine düşecekti yolu, ne Hayri'nin üniformasını görecekti, ne de Deccal'ın siyah takım elbisesini. Ama belki yani. Delinin sağı solu mu olur; belki de her halükârda karşılaşacaktı hepsiyle. Bilemeyiz.

Karşılaştı da hayırlı mı oldu peki?

Onu da bilemeyiz.

Dini bütün bir abd-i âciz olarak şöyle düşünmekte fayda var: Allah'ın hayırsız işi olmaz.

Dinsiz imansız bir ateist olarak ise şöyle: Evren, kendi dokusu-na kimi ne zaman katacağına kendi karar verir.

Hülâsa, deliliği ve/veya dahiliği ile iyot gibi açığa çıkmasında babasının; “Sporcu olsan hem binici, hem yüzücü, hem atlet, hem futbolcu mu olacaktın, it? Bir branş seç artık” paylamaları veya normal insan egosunun “Öff, çok fazla şey biliyorum anasını sata-yım. Artık dalayım şu hastaların arasına da engen bilgilerimle şifa dağıtayım” şişinmesi rol oynamadı Veysel İnan'ın. O, çamaşır ipin-den uzak durmak gerektiğini akıl edebilecek kadar akıllı bir adamdı. İşte bu rol oynadı. Biliyordu ki bu meseleyi halletse halletse normal salaklara anormal salak gelen bir akıllı halledebilirdi, akıllı gelen bir normal salak değil. Övünmek gibi olmasın, akıllı olmak-la kalmayıp ilâveten dahi olduğunun da farkındaydı ve biri deli demiş, biri şöyle böyle demiş, hiiiç sikinde değildi. Kafasına taktığını takardı o. Ki o mesele de birçok bakımdan ve ihtisâsen kendi meselesiydi ona sorarsan. Öyle aman aman bir şey değildi canım; ha-valı adıyla organ transplantasyonu, avam adıyla organ nakli.

Bu kadar basit.

Fitne tohumundan biten mahsulü gör...

MEVLÂNÂ

Rant kokusunu seneler öncesinden almak gibi bir özelliği vardı Teoman Kemâni'nin. İrsî.

Bu kabiliyeti sayesinde kimselerin öngöremediğini öngörebilirdi. Bulvarın topyekûn dönüreceğini biliyordu meselâ. Avurtları şişmiş, damarları kabarıp şakaklarında atmaya başlamış gibi duran semt kararlıydı; nezihleşecekti. Bunun ilk işaretini, pavyonların yürüyüşü Reyhan Pastanesi'nin oralarda durdurulduğunda almış ve sessizce harekete geçmişti. Al alabildiğin kadar.

İkinci işaret daha belirgindi ama bunu da yalnızca Teoman Kemâni yordamlayabilmişti. Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nın Maltepe'den Tandoğan'a kadar olan diliminin mülk sahipleri, vahiy gelmiş gibi hemen hemen aynı anda evlerinde oturan travesti ve homoları tahliye etmeye başlamış, fuhuşun en edepsiz hâliyle lekelenmiş, utanç içindeki yüzleri pençe pençe kızarmış oda duvarlarını boyalattırıp badanalattırarak kırklattırmış, kırığı döküğü tamir ettirmiş, daireleri kiraya versinler diye anahtarları teslim ettikleri emlakçileri de sıkı sıkı tembihlemişlerdi:

“Afedersin şöyle böylelere, bekâra, talebeye vermek yok. Memur tercih. Olmadı iş adamı, olmadı emekli. Ama aile şart. Kaç çocuk olursa olsun, mühim değil.”

Geride kalan rantıye ve müteahhit milleti artık uyanmaya başla-

mişsa da Teoman Kemâni önce geldiğinden en güzel yerleri kapmış sayılırdı ki üçüncü işaret, mülk sahiplerinin gönlüne göre boşalan dairelere yerleşen halim selim ailelerin gelişi olmuştu. Hepsi de semtin şanlı adını gayet güzel bildikleri halde poz yapıyor, “Valla biz buranın böyle olduğunu bilmiyorduk,” diyorlardı. Çünkü manzara eskisinden de kötü gibiydi sanki. Serbest zinâ sektörünün evsiz yurtsuz kalıp müşterilerin ayağı Tunus, Bestekâr ve Hoşdere gibi yeni mekânlara henüz alışamadığı için aç da kalan; homosuydu, dönmesiydi, travestisiydi ne kadar arka kapı neferi, ne kadar “Erkeğin yoksa parası, götündedir kumbarası” filozofu varsa Nokta Durağı’ndaki Ceylan Pikniğin oradan başlayıp Dördüncü Durak’taki Ciğerci Aydın’ın oraya kadar olan kaldırımları sağlı sollu mesken tutmuşlardı zaruretten. Fuhuş, plastik boya ve tiner kokusundan kaçan kalorifer böcekleri gibi sokağa uğramıştı anlayacağın. Hava kararmaya, memurîn tairesi eve barka çekilmeyegörsün, her ağacın dibinde, her saçağın koytağında bir afedersin “bişey” piyasaya çıkıyor, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı’nın kaldırım kenarları üç kilometre boyunca, çeşnevir getirmiş dünür alayı gibi araba doluyordu. Rahatsızlık azalmamış, artmıştı bilakis ve semtin yeni ve mümtaz sakinleri buna müsaade etmeyeceklerdi; biliyor, izliyor, bekliyordu Teoman Kemâni.

Nitekim, onun bu engin öngörüsünü dördüncü işaret takip etmişti.

Çok göz alıcıydı.

Bir halk uyanıyordu.

İlkin bu rezil kış pazarından “bişey” beğenmeye gelen arabalar yanaşamasın diye kaldırım kenarlarına şişe kırıkları döküldü. Çöp atmaya çıkmış gibi çıkıyordun apartmandan, sağa sola bakıp boca ediyordun torbayı.

Ancak birkaç gün içinde bu masum hamlenin meseleyi çözeceği anlaşıldı.

Lastiği gümleyen veya fıslayan bir üç beş araba sonra, akıllanıp örgütlenivermişlerdi eli şeyindekiler; caddenin ortasında duruyor, oğlanı veya karışığı atıyorlardı terkiye, malûm pazarlığı birinci viteste ağır ağır seyrân ederekten tamamlıyor, anlaşıtlarsa ikileyip topukluyor, anlaşılamadırsa gene caddenin ortasında durup sepetliyorlardı.

Hal bu olup; geceleri geç vakit çift tarife müşterisi beklemek için kaldırıma yanaşan taksi şoförleri de kenara cam kırığı döken Maltepe ahalisini levye kriko dövmek için örgütlenmeye başlayınca, Maltepe halkı mecbur kalıp bu metoddan sarfı nazar etti ve pislikle daha örgütlü mücadele edebilmek için kafa kafaya verdi.

Apartman toplantılarında aidat meselesi bir süreliğine yerinden kalktı, ikinci plana gitti, onun yerine namus geldi gündemin tepesine oturdu. Herkesin çocuğu çocuğu, kızı karısı, afedersin parıl parıl oğlu vardı; bu böyle olmazdı. Şeyler burdan gitsinler, nerde ney edeceklerse etsinlerdi. Polis de sökmüyordu bunlara Allah cezalarını versin. Ahlâksızlar, “Ne duruyon orda kız?” diyen memurun suratına yılışık yılışık sakız patlatıp “Kaldırımda beklemek yasak mı ay?” diyor, arabaya binerken yakalanınca da “Sana ne? Sana mı biniyom?” deyip sıvışıyorlardı.

Şişe kırığı yaramadı, polis de önünü alamadıysa ne kalıyordu geriye?

Yaratıcı düşünmek lâzımdı.

Öyle dövmeyle falan da bitmez, çoluk çocuğa musallat olurlardı bunlar, dikkatli olmak lâzımdı. Ama gene de koskoca mahalle, bir yiğit çıkmış, müdahale etmiş, ona da kimse karışmazdı yani.

Bu zımnî “gücü gücü yetene” telkininden esinlenip durumdan vazife çıkaranlar oldu; olmadı değil. Harika’nın burnu kırıldı, Aşkım en olmadık yerinden tornavida yedi, Serap’la Rüya, arkadaşlarını yetişinceye kadar saçlarından çekilip yerlerde sürüklendi, etleri yüzüldü, jartiyerleri koptu filan.

Ama bu da sökmedi.

Gene örgütlendi namussuzlar.

Üçer üçer, dörder dörder beklemeye, çantalarında açık jilet, fisfış kezzap taşımaya, tırnaklarını bilemeye başladılar. 131’in kapıcısı Polat hayalarına öyle bir sivri burun yedi ki, doktorlar o kadar aramalarına rağmen toplarından birini bulamadılar. Fena çırmalanan 97’ye sekiz’in oğlu Ersin’le dokuz’un oğlu Sedat, kaldırımları mesken tutmuş, afedersin ibnelerle geceleyin grup yapmadıklarını hiç kimseye anlatamadılar. Mahallede ayakkabısının arkasına basarak buraların namusu benden sorulur havaları basan Furkan ise dört tane façalı pezevenk tarafından bir köşeye çekilip ga-

yet inandırıcı bir dille en az bir haftalığına geceli gündüzlü sektörde çalıştırılmakla tehdit edilince, ayakkabısını efendi gibi giymeye, hava kararmadan evine girmeye başladı. Kravat bile taktığı oluyordu bazen.

Öyle veya böyle, halkın kıyâma geçtiğini, bu pisliği eninde sonunda def ve ref edeceğini anlamıştı Teoman Kemâni.

O kuralların, yerleşik düzenin, nizam, intizam ve planlı işlerin adamıydı. Hazır mülk sahiplerinin de canı burnuna gelmişken tarruz edip evvelce mâmelekine katmış olduğu 121, 123 ve 125'in üstüne 127, 129 ve 131'i satın alıp katlayıp koydu. Planı, Pullman Etap Altınel'e kadar bütün sırayı kapatıp bir köşede sessizce beklemekte. Dönüşümün eli kulağındaydı; şehrin göbeğinde dört katlı, beş katlı, yıkık dökük, böcek dolu apartman olmazdı. Bugün olsa yarın olmazdı. Sistem buna müsaade etmeyecekti. Dört katlı sekiz daireli yamrı yumru beher apartman on katlı kırk daireli ağzı yüzü düzgün mis gibi rezidansa terfi edecekti.

O kadar belliydi ki.

Yetmiş seksen daireli yüksek yüksek binalar ağızlarını açmış, Dikmen'den aşağı, Çankaya'dan aşağı, Ulus'tan aşağı küçük evleri, külüstür apartmanları yuta yuta geliyordu nitekim.

İliklerine kadar rantiyeci bir sülâlenin hem karakter, hem de tereke zilyetliğini elinde bulunduran yegâne fûruu olarak başka bir gelir kapısı düşünemiyor, bilmediğinden değil, üretimin her sektörünü hem de ansiklopedik olarak biliyor, ama deli parası olup da “Yapabilirsem satabilirim,” deyip çırpınanları, onun bunun, işçinin sendikacının, reklamcının, takdimcinin, bağışçının sponsorcunun ağız kokunu çekmeye razı olanları anlayamıyordu Teoman Kemâni.

Ne gerek vardı canım?

Fazla paran varsa mal alırdın, malın varsa kiraya verirdin, hem mal gene senin malın olarak kalırdı, hem daha fazla paran olurdu. Yıkılacak, sökülüp dökülerek yerine yenisi yapılacaklara da karışmazdın hiç. Heveslisi gelir kapında yalvarırdı; kat karşılığı verir, karşılığında aldığı katlardan arta kalanları da gene parayı bastırıp alır, malın tamamına konardın. Kiran artar, gelirin artardı doğal olarak. O zaman da gidip daha fazla mal alırdın. Hayat o kadar zor değildi; bunu anlayamayanları anlayabilmek mümkün değildi.